

Publicerad 2011-12-14 20:18 av arsamandi

den första snön

Jag lägger mig ner på rygg.

Blundar.

Tror jag.

Svårt att säga, att veta.

I mörkret.

Det är så mörkt.

Tyst.

Ingenting hörs, utom det dova, enformiga, på sitt eget vis skrikande, slagen från mitt hjärta, som långsamt vaggar mig till ro.

Jag kan andas.

Vänder blicken tillbaka var jag kom ifrån. Ser allt som om jag tittade in i en glaskula, du vet en sådan som snöar om du vänder på den.

Jag ser allt, alla. Men ingen ser, ingen hör. Mig.

Om jag går närmare kan jag höra röster, kvävda i sin bubbla. Vad säger dem?

Det rör inte mig. Jag står utanför.

Och betraktar. Andas.

Någon vänder blicken åt mitt håll, utan att se. Det enda som syns är mörker.

Här är jag trygg.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren arsamandi med Poeter.se id #39146 innehar upphovsrätten